

Nakon Drugog svjetskog rata, povećavao se i broj kuglačkih klubova u Osijeku, a samim tim nicalo je i sve više kuglana. Već spomenuti jed-

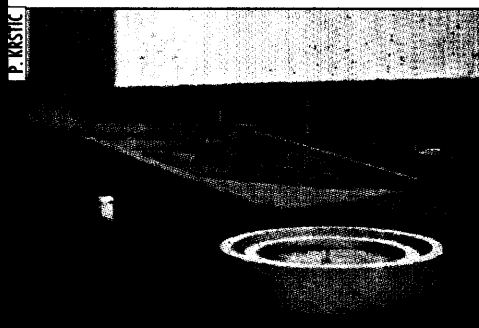
nostazni objekt u sklopu Šećerane, prvo zemljani a potom betonski, korišten je sve do 1959. Tada se, pak, počela graditi nova, dvostazna kuglana u dvorištu Sindikalnog doma Šećerane. Prilikom rušenja one jednostazne, koju je prije rata koristilo članstvo "Snage", nestala je i ploča na kojoj su uljanom bojom ispisana imena kuglača s uspješnim rušenjem po devet srušenih čunjeva. Naime, u to se vrijeme gađalo najčešće na sedam čunjeva (nekad i na samo prva tri!), a bilo je onih igrača koji su, za cijelu postavu, morali utrošiti i po dvadesetak hitaca budući da je staza bila ovalna, konkavna. Postavljač je, dakako, imao mnogo, mnogo posla...

BUJANJE SPORTSKOG ŽIVOTA

Razdoblje rađanja nove države (FNRJ) poklopilo se, dakako, i s bujanjem sportskog života. I zaljubljenika u kuglanje bilo je sve više, pa tako i klubova i kuglana. Objekti

Novi klubovi i kuglane

Piše: Dragutin KERŽE

Mjesto na kojem je nekad, pokraj Šećerane u Frankopanskoj ulici, bila Kanditova kuglana

"Kod Krajera" u Retfali, u Crkyenoj ulici u Donjem gradu, u današnjoj Stepinčevoj, nedaleko "Lovačkog roga", u krugu Ljevaonice, na Bikari, potom u Strossmayerovoj ulici na dva mjesta, Grafičarova i Crvene zvijezde, što je bila i prva dvostazna kuglana u gradu, u Školskoj, pa u Radićevoj ulici u Domu željezničara, kod kina Urania, kasnije u Domu JNA..., sve su to bila mjesta sve masovnijeg okupljanja Osječana željnih kuglačkih izazova.

No, za razliku od prijeratnih aktivnosti, sad su se već odigravale i službene utakmice. Što je omogućavalo i izrastanje novih i novih klubova. Zapisano je da su već tada, od četrdesetih do šezdesetih godina 20. stoljeća, djelovali: Plavi 9 (kasnije Šećerana), Zadrugar, Crvena zvijezda, Grafičar, Milicionar, Borac, Željezničar, Slavonija, Građevinarac, Drvodjelac, Niveta, Partizan, Žitar, Sloboda, Saponia, Jadran, Kožarac, Analit, Svilana, LIO, Olimpija, Lovačke priče, OTP, Budućnost (Mljekara), Metalac, Elektra, Turist, Tramvaj... Na po dvije staze, postupno, moglo se kuglati, osim kod Crvene zvijezde (onda kod okretišta tramvaja, nedaleko "Pampasa", nap.a.), još i na novoj kuglani u Frankopanskoj, Grafičarovoj kuglani u Strossmayerovoj, te na kuglanama Željezničara, Partizana i Slavonije. U Radićevoj ulici, 1973. godine, izgrađena je velika, osmerostazna kuglana Turista koja, na žalost, nije ispunjavala standarde za velike priredbe, pa nije zadovoljila očekivanja. Natjecanja su tamo održavana samo do 1989.

NOV USTROJ

Osim narodnim načinom (desetorica igrača, u šest rundi, po tri hica), kad se bacalo *izvana* i nije se smjelo "ići na dasku položnicu", počelo se igrati i po 100 hitaca, pa i međunarodnim načinom s 200 hitaca, gdje su kuglači pri izbačaju kugle "išli na dasku položnicu". Mijenjana je i podloga za daske položnice, od debelih hrastovih dasaka (još u vrijeme zemljanih staza!), preko lesonita do linoleuma, na kraju i do podolita na juti. Automatikom je kuglana Plavog 9 dobila '77 (kad je i nastao Kandit), a ona Grafičarova iduće godine. Radilo se, usporodno, i na ustroju kuglačkog sporta, pa je osnovan Osječki kuglački podsavez, a Joža Amaldinger, pa 1953. Ljudevit Maroš, pamte se kao prvi čelni ljudi kuglačke udruge na gradskoj razini. Podsavez je prerastao šezdesetih godina u OKO (Općinski kuglački odbor) i trajao je deset sezona. Želja za stvaranjem što gušćih "filara" za prolaz najboljih na republičko prvenstvo Hrvatske, iznjedrila je kuglačke zone. Na području Slavonije i Baranje dvije, s tim što je Osijek uvršten u istočnu, zajedno s klubovima Baranje, Đakova i Vinkovaca, da bi se 1977. *ugastile* zone, a naslijedile su ih regije, kod nas, dakako, Slavonska regija. Narodni način već je odavno istisnut, a natjecanja su održavana samo međunarodnim načinom 6x200 hitaca. Zonski prvak pet puta bio je Plavi 9, a po jednom Vatrogasac (Vinkovci) i Željezničar (Osijek).

(nastavlja se)